

[Socialministeren.]

det er naturligt, at vi faar saa mange arbejdsløse som muligt beskæftiget gennem 40 Timers Arbejdsugen, netop naar vi iværksætter store offentlige Arbejder, og det er endelig naturligt, at vi søger at indvinde ogsaa nogle Tusinder, hvis vi kan, gennem Forbud mod Overarbejde.

Jeg skal saa slutte med at gøre nogle enkelte Bemærkninger eller besvare specielle Spørgsmaal, der er rettet til mig fra forskellige Ordføreres Side, idet jeg af praktiske Grunde tager hvert af de tre Forslag for sig og begynder med Forslaget om Tilskud til Merbeskæftigelse.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen for hans udførlige Omtale og for hans Tilslutning til dette Forslag, navnlig hans udtrykkelige Fremhæven af, at der her i Virkeligheden, hvad ogsaa den radikale Ordfører betonede, var Tale om en Rammelov, der tog Hensyn til alle Erhvervslevets forskellige Omraader, selv om det ikke i sig selv blev vidtgaaende, saaledes at det ikke var nødvendigt, naar der i den enkelte Situation kunde være Tale om en saadan Lov, at gaa til Lovgivningsmagten. Det er netop Kærnen i dette Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard mente, at det blev meget vanskeligt for Socialministeren at knække de Nødder, den stadig øgede Beskæftigelse frembyder, og at Lovforslaget derfor burde have været fremsat paa et Tidspunkt, hvor Beskæftigelsen var nogenlunde konstant. Ja, jeg vilde ogsaa ønske, at Beskæftigelsen var nogenlunde konstant, men jeg kan ikke se, at Argumenterne gaar mod Vedtagelsen af et saa begrænset Forslag, og jeg tror, at jeg kommer til at knække værre Nødder end dem, der kommer til at foreligge her, for jeg tror ikke, det vil blive saa forfærdelig omfattende. Naar man lægger Mærke til Forslaget, dets Ordlyd, dets Betingelser, og navnlig lægger Mærke til, hvad enkelte ærede Ordførere synes at have glemt, at der overhovedet kun kan ydes Tilskud, naar Handelsministeren efter stedfunden Undersøgelse udtaler sig herfor, saa tror jeg, man maa give mig Ret i, at de Nødder, jeg faar at knække, bliver ikke saa forfærdelig besværlige at knække selv for mine forholdsvis daarlige Tænder.

Det ærede Medlem Hr. Bouet anerkendte de skete Begrænsninger, men spurgte, hvem der skulde administrere. Jeg maa sige det samme her, at det er jo i Virkeligheden overladt til Handelsministeren og til de ham undergivne Organer, som man kan se af Bemærkningerne, at tilrettelægge dette

Spørgsmaal. Jeg havde ikke noget imod, saaledes som det ærede Medlem syntes at vente, at stille Forslag om et særlig sagkyndigt Raad; men jeg synes virkelig, vi har tilstrækkeligt af Raad, maaske ogsaa tilstrækkeligt af sagkyndige Raad, det tør jeg ikke udtale mig om, og jeg fristedes ikke til at stille Forslag om flere, for havde jeg gjort det, havde jeg faaet følgende Udtalelse her fra Rigsdagens Side: Den højt-ærede Socialminister synes at have temmelig travlt med at nedsætte Kommissioner og Raad; mon dette her egentlig er saa omfattende, at han ikke ved Hjælp af de Organer, der staar til hans Raadighed, specielt naar Handelsministeren er inddraget i det, skulde kunne klare den Smule selv? Jeg tror, at denne Betragtning vilde være den overvejende, selv om jeg naturligvis ikke tør være saa ubehagelig at hævde, at i saa Fald vilde ogsaa det ærede Medlem have hævdet det.

Den ærede Ordfører Hr. Rager spurgte med Hensyn til dette Lovforslag, hvorfor Arbejdsløshedsraadets Betænkning ikke var optrykt, og om den ikke kunde forelægges Udvalget. Jeg ved saamænd ikke, hvorfor den ikke er optrykt, men selvfølgelig er der ikke noget i Vejen for, at den kan forelægges Udvalget. Jeg antager, at jeg, i det Øjeblik jeg har givet Besked om Forslaget, har glemt, at denne Betænkning forelaa, eller ogsaa har den ligget et andet Sted. Jeg har i alt Fald ikke tænkt paa den. Men Udvalget kan jo faa den at se.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen, som jeg har mishandlet ved ikke at omtale ham, har faaet en mærkværdig Opfattelse af disse Lovforslag, specielt af dette, idet han hævdede, at §§ 1 og 2 i dette Forslag om Merbeskæftigelse viser, at Staten her skal gaa ind for, at den ene Virksomhed skal blomstre paa den andens Bekostning — hvorefter han selvfølgelig naar op til at ligestille Forslaget med Toldbeskyttelse: de Penge, der tages fra den ene Virksomhed, tages for at støtte den anden. Jeg kunde endda forstaa det, hvis ikke det ærede Medlem var begyndt med at hævde den i og for sig rigtige Betragtning, at Arbejdsmængden i Landet ikke er begrænset. Men naar han hævder dette og han ved, at det er alene den Arbejdsløshedsunderstøttelse, som i Forvejen skal uddeles, der skal anvendes i dette Øjeblik, saa indser jeg ikke, at hans Udtalelser, hvor smukt de end var formulerede, havde nogen Mening indholdsmæssigt set. Det ærede Medlem skuffede mig altsaa, men det er man jo ikke ukendt med.

Med Hensyn til det andet Forslag,